

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **J. K.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Pavelkou, advokátem se sídlem v Praze 3, Libická 1832/5, za účasti **Ministerstva dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006, č. j. 2 Ca 17/2005 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006, č. j. 2 Ca 17/2005 – 56, byla zamítnuta žaloba stěžovatele, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 8. 2005, č. j. 543/2005-160-SPR/2, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 6. 2005, č. j. MHMP 185982/2004. K námitce porušení ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) městský soud uvedl, že v rámci správního řízení nebylo stěžovateli odepřeno právo na spravedlivý proces, neboť byl řádně seznámen i poučen ve smyslu ust. § 18 odst. 2 správního řádu o zahájení správního řízení a byl i řádně předvolán k jednání na den 25. 4. 2005. V průběhu správního řízení byl stěžovatel u jednání dne 25. 4. 2005 opětovně poučen o obvinění z přestupku a seznámen se spisovou dokumentací obsaženou ve správním spise a u dalšího ústního jednání dne 19. 5. 2005 byl zase poučen o obvinění z přestupku a dále byl seznámen s obsahem správního spisu a s dokazováním tam uvedeným a poučen o svých právech. Stěžovatel nenavrhoval provedení žádných důkazů. O provedení důkazu zasahujícími policisty se rozhodl správní orgán sám z důvodu spolehlivého zjištění stavu věci. Policisté

J. K. a M. M. byli vyslechnuti jako svědci u dalšího ústního jednání dne 10. 6. 2005 za přítomnosti stěžovatele, který využil svého práva otázek. Po jejich výpovědi stěžovatel neměl k zápisu žádných námitek a neměl též dalších důkazů. Návrhy na dokazování neobsahovalo ani odvolání stěžovatele. Pokud správní orgán I. stupně řádně poučil stěžovatele o jeho právech ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu při jednání dne 19. 5. 2005, tedy předtím než bylo rozhodnutí ve věci vydáno, a stěžovatel neměl žádných návrhů na provádění důkazního řízení, nemusel tak opětovně činit při dalším jednání dne 10. 6. 2005. Městský soud dále neshledal zásadních rozporů ve výpovědích svědků J. K. a M. M. Svědek K. totiž vypověděl, že stěžovatel byl vyzván k provedení dechové zkoušky poté, co z něj cítil alkohol, což však stěžovatel odmítl. Dále pak uvedl, že lustrací bylo zjištěno, že má zákaz řízení motorových vozidel a z tohoto důvodu byl předán dozorcí službě Policie ČR. Zároveň byl o celé události informován také operační důstojník Policie ČR hl. m. Prahy. Svědek M. pak vypověděl, že s ohledem na délku doby (k události došlo 23. 12. 2004, výslech byl prováděn 10. 6. 2005, tedy asi po půl roce) si na okolnosti případu již nepamatuje a v podrobnostech odkázal na písemnosti, kde byly okolnosti události zaznamenány. Svědku M. nelze proto vytýkat, že si po době asi 6 měsíců již na podrobnosti dne 23. 12. 2004 nepamatoval a odkazoval na písemné oznámení, které bylo vypracováno. Tím jeho výpověď není v zásadním rozporu s výpovědí svědka K., který okolnosti kontroly stěžovatele dne 23. 12. 2004 ve své výpovědi popsal s tím, že oznámení o přestupku psal právě on. Městský soud neuvěřil tvrzení stěžovatele, že oznámení o přestupku z 23. 12. 2004 nebylo sepsáno zasahujícími policisty po jeho zastavení. Svědčí tomu úřední záznam ze dne 23. 12. 2004, který byl zapsán zasahujícími policisty na místním oddělení Policie ČR Praha 10 – Hostivař (dále jen „MOP“). Oznámením, které je v tomto úředním záznamu zmiňováno v předposledním odstavci je totiž míněn úřední záznam – oznámení z téhož dne psané zasahujícími policisty na stejném psacím stroji, a tedy nesporně na MOP. Nejedná se tedy o ručně psané oznámení o přestupku z 23. 12. 2004, nýbrž o oznámení – úřední záznam psaný na stroji téhož dne, odeslaný Policii ČR, Správě hl. m. Prahy pod č. j. PSP 37-494/2004. Jestliže tedy soud neuvěřil tvrzení stěžovatele, že oznámení přestupku sepsané v ruce zasahujícími policisty dne 23. 12. 2004 nebylo sepsáno na místě zásahu, ale až na MOP, neuvěřil ani jeho tvrzení, že nebyl zasahujícími policisty vyzván k podrobení se dechové zkoušce na alkohol, a tedy že tuto dechovou zkoušku nemohl odmítnout. Vyplývá to jak z oznámení o přestupku psaného rukou dne 23. 12. 2004 zasahujícími policisty na místě, tak z úředního záznamu sepsaného téhož dne zasahujícími policisty na MOP, kde je shodně uvedeno, že stěžovatel byl zasahujícími policisty vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce pro kontrolu alkoholu, což však odmítl. To odpovídá i výslechům policistů J. K. a M. M., které proběhly dne 10. 6. 2005. V tomto směru neobstojí ani časová konstrukce stěžovatele, že z časových důvodů nemohlo být oznámení psané rukou sepsáno po jeho zastavení hlídkou Policie ČR, neboť jak vyplývá z oznámení o přestupku, byl stěžovatel zastaven hlídkou Policie ČR ve 2.10 hod., ve 2.30 hod. měl být převezen na MOP, kde podle úředního záznamu byl předveden před prap. V. ve 3.15 hod. Vychází-li městský soud z přibližných časových údajů uvedených svědkem K., tak lustrace trvá podle zatížení komunikačních linek od 3 minut výše, sepsání přestupku obvykle 15 - 20 minut. Jestliže byl stěžovatel zastaven hlídkou Policie ČR ve 2.10 hod., a teprve ve 2.30 hod. převezen na MOP, kam se dostavil ve 2.35 hod., jedná se o čas 20 minut od zastavení stěžovatele hlídkou Policie ČR, k jeho odvozu na MOP. V této lhůtě, která bude spíše přibližná než přesná, lze stihnout jak lustraci řidiče, tak sepsání přestupku. Stěžovatel byl převezen zasahujícími policisty na MOP z důvodu, že na základě lustrace vzniklo podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť nebylo zřejmé, zda správní rozhodnutí zakazující stěžovateli řízení motorových vozidel bylo v době předmětné kontroly pravomocné. To, že se jednalo o podezření spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí vyplývá i z úředního záznamu sepsaného se stěžovatelem dne

23. 12. 2004 na MOP a z úředního záznamu téhož MOP z 23. 12. 2004, č. j. ORIV-3796/MO18-2004, o předvedení stěžovatele k tomuto MOP. Teprve poté, co bylo zjištěno, že se stěžovatel trestného činu nemohl dopustit, neboť rozhodnutí o zákazu řízení motorových vozidel nebylo dosud pravomocné, byla věc odložena a dále probíhalo pouze správní řízení pro přestupek, pro který bylo sepsáno zasahující hlídkou Policie ČR oznámení o přestupku ze dne 23. 12. 2004. Z toho důvodu ani policista na MOP, nemohl se zabývat otázkou případného požití alkoholu stěžovatelem, neboť mu byl stěžovatel předán pro podezření z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Městský soud označil za nerozhodné, zda stěžovatel před svým zastavením hlídkou Policie ČR požil alkoholické nápoje, ale rozhodné bylo pouze to, zda se na základě vyzvání podrobil dechové zkoušce. V tomto směru neměl městský soud důvodu nevěřit zasahujícím policistům a vzhledem k tomu, že vzal za prokázané, že oznámení přestupku zasahujícími policisty dne 23. 12. 2004 psané rukou bylo psáno v době zastavení stěžovatele hlídkou Policie ČR i skutečností, které jsou v tomto oznámení uvedené. Tyto skutečnosti pak odpovídají i úředním záznamům psaným na stroji ze dne 23. 12. 2004 na MOP a podepsaným zasahujícími policisty 23. 12. 2004 včetně úředního záznamu č. j. PSP 37-494/2004. Obsah oznámení přestupku ze dne 23. 12. 2004 psaného rukou není zpochybněn ani výpovědi svědků zasahujících policistů před správním orgánem I. stupně dne 10. 6. 2005. Městský soud proto vzal za prokázané, že stěžovatel nesplnil povinnost řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť se nepodrobil na výzvu policisty dechové zkoušce. Zároveň stěžovatel porušil povinnost stanovenou v ust. § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, jelikož se nemohl prokázat platnými doklady o osvědčení technické způsobilosti vozidla stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly včetně dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorového vozidla. Pokud tedy stěžovatel porušil povinnost vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, dopustil se tím i přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Z tohoto pohledu se pak další přestupek stěžovatele podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích jeví jako méně nebezpečným jednáním než přestupek dle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 téhož zákona, a to již vzhledem k rozsahu opatření, která lze za tyto přestupky udělit. Jelikož se stěžovatel před tímto přestupkem, ke kterému došlo dne 23. 12. 2004, již obdobného přestupku dopustil dne 7. 4. 2004, za který mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 1 rok, bylo opatření ve výši pokuty 12 000 Kč a zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců odpovídající charakteru spáchaného přestupku.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve které namítal, že městský soud nijak nepřihlédl k vadám v řízení správních orgánů, na které v průběhu řízení upozorňoval. Posledním úkonem ve správním řízení byl výslech zakročujících policistů a stěžovatel nebyl upozorněn na skutečnost, že má správní orgán dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. že by bylo dokazování skončeno. Pokud dříve do protokolu uvedl, že to je vše, co může k věci uvést a nemá nic na doplnění, jednalo se pouze o to, že neměl v dané chvíli nic k doplnění svého výsledku, neboť samotné dokazování bylo provedeno až po jeho skončení. Teprve výslech policistů mohl nastínit další vývoj dokazování, na jehož skončení však stěžovatel nebyl upozorněn. Bylo proto postupováno v rozporu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu, když stěžovateli bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Není pravdou, že by stěžovatel neměl ve fázi probíhajícího správního řízení žádné návrhy na provádění důkazního řízení, především z důvodu spolehlivého zjištění stavu věci ve smyslu ust. § 3 odst. 4 správního řádu. Po skončení výsledku zakročujících policistů byl stěžovatel správním orgánem ústně

vyrozuměn o tom, že se před vydáním rozhodnutí bude smět vyjádřit k jeho podkladům, což se však již nestalo. Jde tedy o hrubé porušení procesní povinnosti správního orgánu, a tedy i zákona. Mimořádně závažný je podle stěžovatele protizákonný postup v dokazování. Minimálně podivné je to, že si jeden policista nic nepamatuje, což by bylo pochopitelné s ohledem na časový odstup, ale druhý policista si pamatuje skoro vše, což je dáno tím, že správní organ ponejprve tohoto policistu s podstatnou částí správního spisu seznámí a teprve potom jej vyslýchá. Jde o závažné a protizákonné praktiky správního orgánu, které měl soud zjistit a zabránit jim, což se však nestalo. Je tak nutno striktně vycházet z úředních záznamů, neboť v případě, že jsou události policisty uváděny rozdílně, protože si s odstupem času mnoho nepamatuji, nelze než se opřít o písemné materiály. Z tohoto důvodu musí obstát časová konstrukce stěžovatele, že z časových důvodů nemohlo být oznámení psané rukou sepsáno po zastavení hlídkou Policie ČR na místě přestupku. Jak vyplývá z oznámení o přestupku, byl stěžovatel zastaven hlídkou Policie ČR ve 2.10 hod. a ve 2.30 hod. již byl převezen na MOP Praha 10 - Hostivař, když sama hlídka uvedla, že hlášení psala na služebně, což soud vůbec nevzal v úvahu. V dané věci se tak jedná o 20 sporných minut. Je nutné zvážit, zda mohli zakročující policisté za tuto dobu zastavit vozidlo, vystoupit, řádně se ustrojit, dojít k vozidlu, vyzvat ústně řidiče ke kontrole dokladů, provést lustraci řidiče i vozidla, zakázat řidiči na místě další pokračování v jízdě, vyzvat jej k provedení dechové zkoušky, dojít zpět do svého vozidla a ručně sepsat oznámení o přestupku, vyzvat řidiče, aby se k věci vyjádřil, „naložit“ ho do auta a odvést na služebnu. S ohledem na uvedené je zřejmé, že tvrzení policistů i správního orgánu I. stupně je nesprávné a v rozporu s faktickou situací a časovým průběhem. Naopak ob stojí konstrukce soudu, že ihned po lustraci řidiče hlídkou Policie ČR byl stěžovatel předveden z důvodu podezření pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť nebylo patrné, zda v době zásahu hlídky, tj. 23. 12. 2004, měl stěžovatel pravomocně stanovený zákaz řízení motorových vozidel či nikoli. V případě, že by toto rozhodnutí bylo pravomocné, dopouštěl by se stěžovatel trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, tedy závažnějšího jednání než přestupku podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o přestupcích. Tomuto posouzení dali zakročující policisté „přednost“. Dále pak byly činěny úkony v trestním řízení a po zjištění, že v době zásahu policie rozhodnutí zákazu řízení motorových vozidel nebylo v právní moci, byla věc odložena. Teprve poté, co bylo zjištěno, že se stěžovatel žádného trestného činu nemohl dopustit, bylo policisty dodatečně sepsáno rukou psané oznámení o přestupku. Tuto skutečnost naprosto spolehlivě prokazuje i text „oznámení o přestupku“, tedy, že řízení vozidla není stěžovateli po předchozím vysloveném zákazu vůbec kladeno za vinu, což však policisté v této době (od 2:10 - 2:35), nemohli vědět. Tuto skutečnost má i soud za spolehlivě prokázanou, navíc to oba policisté ve svém úředním záznamu písemně potvrzují. Pokud tedy soud vycházel z konstrukce, že nejprve bylo sepsáno na místě přestupku rukou psané oznámení, ve kterém však není žádná zmínka o závažnějším trestném činu, pak tento závěr není správný, což svým strojově sepsaným záznamem oba zakročující policisté sami potvrzují. Za tímto účelem měl soud provést příslušné dokazování, což však v rozporu se zásadou spravedlivého řízení neučinil. Pokud nemohl věc vyřešit jiným způsobem, měl např. nechat vypracovat znalecký posudek se zadáním, za jak dlouho lze předmětný text napsat. Z celého řízení bylo zřejmé, že právo je pouze na straně policistů a správního orgánu a stěžovatel neměl možnost se jakkoliv bránit. Na celé správní řízení je tedy nutno hledět jako na řízení zmatečné, protože se správní orgán ani soud důležitými okolnostmi tohoto případu nijak nezabývaly. Soud se také nezabýval tím, že přestupek kladený za vinu stěžovateli, nebyl dostatečně prokázán. Stěžovatel v tomto směru plně odkázal na svůj žalobní návrh a na podání učiněná u správního orgánu. Je nepochybné, že pokud se správní orgán pouze „přiklonil“ k verzi zakročujících policistů, když se předtím vyjádřil, že nemá důvod pochybovat o jejich věrohodnosti, pak tímto postupem porušil právo

stěžovatele na spravedlivý proces potlačením presumpce neviny, protože jako podklad pro vydání rozhodnutí mu stačilo toliko jen tvrzení svědků, kteří navíc byli na věci zúčastnění. Správní orgán nijak neprokázal, že by hlídka Policie ČR dala stěžovateli podepsat oznámení o přestupku, které si pak později sama vyhotovila a napsala si do něj co uznala za vhodné. Neprokázal ani, že hlídka Policie ČR vyzvala stěžovatele k dechové zkoušce a ani, že by měla přístroj na kontrolu alkoholu na místě kontroly. Dále neprokázal, že by stěžovatel měl důvod dechovou zkoušku odmítnout a toto provedl. Tedy nijak celý přestupek neřešil a opřel se pouze o výsledky svědků, u kterého rovněž pochybil. Městským soudem nebylo posuzováno, zda bylo celé správní řízení vedeno v souladu s platným právním řádem a platnými zákony, čímž výrazně porušil ústavní právo stěžovatele na spravedlivý proces, když odmítl projednat navrhované důkazy, ač měly pro celý proces základní význam. Městský soud se nezabýval ani možnostmi, že mohlo dojít ke zneužití pravomoci veřejného činitele, tj. zasahujících policistů, když tito tvrdí, že byl porušen zákon, ač sami zákonné kroky neučinili. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že městský soud nijak nepřihlédl k vadám řízení před správními orgány obou stupňů, přičemž poukázal na to, že správní orgán I. stupně nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu.

Ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu stanoví, že správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Stěžovatel byl přítomen u ústních jednání (dne 25. 4. 2005 a 19. 5. 2005), v jejichž průběhu byl opakovaně poučen o svém právu ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu a také seznámen s obsahem správního spisu. Poté byl dne 10. 6. 2005 ještě proveden výslech svědků, kterého se však stěžovatel zúčastnil a využil svého práva klást otázky. Za této procesní situace nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že by skutečnost, že správní orgán stěžovatele opakovaně po výsledku svědků nepoučil ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu, byla vadou řízení mající vliv na zákonnost předmětného rozhodnutí. Nebyly totiž provedeny žádné důkazy, o kterých by stěžovatel nevěděl, resp. ke kterým neměl možnost se vyjádřit, a proto postup správního orgánu I. stupně nemohl mít v souzené věci za následek procesní pochybení, na jehož základě by soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit (obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2007, č. j. 3 As 36/2006 - 46). V této souvislosti lze poukázat i na to, že stěžovatel sice v odvolání namítal porušení svých procesních práv ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu, ale tuto svou námitku nijak nekonkretizoval. Městský soud při posouzení této otázky nepochybil a tato stížní námitka je tedy nedůvodná.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že si je vědom existence nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, ve kterém Ústavní soud mimo jiné uvedl, že „Poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny

podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.“, ale okolnosti v dané věci jsou podle Nejvyššího správního soudu natolik odlišné od okolností věci posuzované Ústavním soudem, že právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem může obstát. Ústavní soud totiž rozhodoval v situaci, kdy možnost vyjádřit se ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu byla dotčenému subjektu poskytnuta pouze při zahájení řízení a vyjádření a návrhy tohoto subjektu byly navíc správním orgánem ignorovány.

Ke svědeckým výpovědím zasahujících policistů stěžovatel uvedl, že je minimálně podivné, že si jeden z nich nic nepamatoval, zatímco druhý si pamatoval skoro vše, což vyplývá ze skutečnosti, že jej správní orgán nejprve seznámil s podstatnou částí správního spisu a poté teprve vyslýchal. Jelikož stěžovatel byl přítomen u obou těchto úkonů a měl možnost klást svědkům otázky, považuje Nejvyšší správní soud tato tvrzení stěžovatele za nepodložená a spekulativní, protože mu nic nebránilo v tom vyjádřit tyto své pochybnosti v průběhu výslechů, popř. v podaném odvolání. V této souvislosti stěžovatel také namítal, že městský soud neřešil rozpor ve výpovědích zasahujících policistů. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou rozporů ve výpovědích svědků se městský soud zabýval (str. 8 napadeného rozsudku) a jeho závěr, že výpovědi obou policistů nejsou v rozporu, je navíc logický a správný. Pokud si totiž jeden svědek ohledně určité události nic nepamatuje, nelze z toho dovodit rozpor s výpovědí svědka jiného, který si některé okolnosti pamatuje a vypovídá o nich. Rovněž tato stížní námitka je proto nedůvodná.

V dalším stížním bodu stěžovatel namítal, že rukou psané oznámení o přestupku bylo sepsáno až poté, co bylo zjištěno, že se stěžovatel žádného trestného činu nemohl dopustit. V této souvislosti upozornil na časové rozpory, resp. na nemožnost sepsat oznámení přestupku na místě, kde byl hlídkou Policie ČR zastaven.

Toto tvrzení stěžovatele nemůže obstát, protože rukou psané oznámení přestupku datované 23. 12. 2004 bylo zasláno k vyřízení správnímu orgánu I. stupně dne 27. 12. 2004 a bylo mu doručeno dne 29. 12. 2004, zatímco informaci o tom, že rozhodnutí o uložení zákazu činnosti dosud nenabýlo právní moci, obdrželo MOP až dne 20. 1. 2005. Podle Nejvyššího správního soudu neobstojí v této souvislosti ani tvrzení stěžovatele, že skutečnost dodatečného sepsání oznámení přestupku „spolehlivě prokazuje samotný text „oznámení o přestupku“, tedy, že řízení vozidla není stěžovateli po předchozím vysloveném zákazu vůbec kladeno za vinu, což však policisté v této době (od 2:10 – 2:35) nemohli vědět.“ Podle ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích oznamují státní orgány, orgány policie a obce příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. Je proto pochopitelné, že oznámení přestupku neobsahovalo, a ani nemohlo obsahovat, cokoli o podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť účelem oznámení přestupku není uvádět jakékoli skutečnosti svědčící o spáchání trestného činu. Dovozuje-li také stěžovatel nemožnost sepsat oznámení přestupku s poukazem na časové nesrovnalosti, nevypovídá jím předestřená časová konstrukce podle Nejvyššího správního soudu nic o tom, kde bylo oznámení přestupku skutečně sepsáno. Pokud v této souvislosti také namítá, že nebyl vyzván k dechové zkoušce, pak v situaci, kdy jedinými osobami, které byly přítomny při zastavení vozidla hlídkou Policie ČR, byl stěžovatel a zasahující policisté, nelze než vycházet ze svědectví těchto osob, případně z listinných důkazů. Pro závěr, že stěžovatel byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce

pak svědčí právě výpověď policisty K. a dále úřední záznam sepsaný na MOP a oznámení přestupku sepsané hlídkou Policie ČR.

Stěžovatel rovněž namítal, že měly být provedeny jím v žalobě navrhované důkazy a že jejich neprovedení mělo za následek porušení jeho práva na spravedlivý proces. Smyslem zjišťování podkladů pro rozhodnutí je shromažďovat, objasňovat a vyhodnocovat skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení vždy předmětné věci. V dané věci bylo skutečností rozhodnou pro posouzení odpovědnosti za přestupek stěžovatele výlučně to, zda stěžovatel odmítl dechovou zkoušku, a nikoliv to, zda stěžovatel byl, či případně nebyl při jízdě motorovým vozidlem pod vlivem alkoholu. Stěžovatel nebyl shledán vinným přestupkem požití alkoholického nápoje před jízdou, nýbrž přestupkem spočívajícím v odmítnutí dechové zkoušky. K tomu, jak to bylo s odmítnutím dechové zkoušky, nic konkrétního stěžovatelem navrhovaný svědek uvést nemohl, neboť silniční kontrole nebyl přítomen. Stejný závěr platí i pro další navržené důkazy (předložení knihy provozu přístroje zn. Dräger, předložení dokladu o řádném přezkoušení tohoto přístroje, předložení dokladu o vybavení hlídky Policie ČR do služby atd.). Předmětem dokazování v řízení před soudem jsou vždy pouze konkrétní individuální skutečnosti, které jsou rozhodující z hlediska předmětu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 - 73). Městský soud proto nepochybil, když stěžovatelem navrhované důkazy neprovedl, a proto nedošlo ani k namítanému porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu